

Psalm 23

Gemeente,

Wie heeft er iets om voor te danken? Ik weet wel bijna zeker dat dat vandaag of gisteren aan jullie is gevraagd. Door de juf of meester op school, of door je vader en moeder: waar zullen we de HEERE voor danken, wie heeft er iets? En de meesten van jullie zullen best wel wat hebben kunnen noemen. Dat we eten en drinken hebben. Dat we een huis hebben. Dat we naar school mogen. Als je 15 bent noem je dat waarschijnlijk niet direct, maar een kind wel. Dat we een Bijbel hebben. Dat we niet ziek zijn. En nog veel meer. Om voor te danken. Teveel om op te noemen eigenlijk.

Nou ga ik iets zeggen wat niet kan. Laten we het eens aan David gaan vragen. Dat kan natuurlijk niet meer, David leeft niet meer op aarde. Maar toch. In Psalm 23 is het alsof David op die vraag antwoord geeft. David, waar zullen we de HEERE voor danken? Noem eens wat dingen op David. David noemt 4 dingen. Vier maar. Nou ja, vier maar. Laten we eens luisteren.

Het eerste dat David noemt is (vs 2 en 3): ik mag neerliggen in grazige weiden en aan zeer stille wateren zijn. David vergelijkt zichzelf met een schaap. Een schaap in de woestijn. Maar dit schaap heeft in de woestijn een plek gekregen waar gras is, gras genoeg is, waar het eerlijk volop eten kan. En waar water is. Geen water dat gevaarlijk is, een steile bergstroom waar het schaap in kan vallen en meegesleurd kan worden en verdrinkt als zijn vacht zich volzuigt met water. Maar stil water, waar het echt drinken kan. Het schaap was moe. Had honger, dorst. Maar nu krijgt het weer rust en kracht.

Zo is het nou bij mij ook bedoelt David. Ik was moe, ik was uitgeput. Maar ik kreeg rust en kracht. Die grazige weiden dat is het Woord, de Bijbel, de kerkdienst. Vol van genade en van Gods liefde. Vol van beloften. En daar kreeg ik rust als aan een stil water waar ik blijven kon en drinken mocht. Dat water is de genade van God. Dat Hij zegt: Ik laat alle dingen meewerken ten goede. Jij bent Mijn kind en erfgenaam. Ik heb je lief, Ik draag zorg voor je. Je bent van Mij. Ik verzorg je met alle goed naar lichaam en ziel en zal alle kwaad ten beste keren.

Of ik ook danken kan! Danken voor deze genade! Hebt u ook verlangen om God te danken voor Zijn Woord en beloften? Zijn genade en Zijn heil? Voor de rust en kracht. Het heerlijke weiden en genieten.

Dat is wel wonderlijk! Want het leven van David was zo rustig niet. Dat weten we wel. Onwillekeurig denken we bij deze verzen van Psalm 23 aan iemand die heerlijk op zijn kamer zit, lekker in zijn luie

stoel, die zich goed voelt en gezond en op zijn gemakje is, en zit te genieten van de mooie muziek met zijn benen op tafel. Maar David was op de vlucht. David werd bedreigd. Door Saul, door Absalom, door vijandige volken. Jullie hebben dat gelezen in de kalender. Dinsdag, gisteren II Samuel 5. De Filistijnen vallen David aan. Eén keer en direct daarna zelfs nog een keer, voor de 2e keer. En David heeft maar een paar honderd soldaten en de Filistijnen duizenden. Ja, zo kan dat zijn: je wordt bedreigd, aangevallen. Hoe zal het morgen gaan en moeten? Met ziekte, met crisis, met zorgen voor jezelf of over je kinderen. Je zou er van wakker liggen, je kunt er over blijven piekeren, bang van worden. En dan, dan: Hij doet mij nederliggen, Hij voert mij aan zeer stille wateren. Toch rust en kracht in Hem en Zijn genade. En als ik weer wegdwaal, leidt Hij me terug. Als ik weer bezorgd word, brengt Hij me weer bij Zich. Als ik weer onrustig word, brengt Hij me weer bij de rust in Hem. En ik kan weer verder. Ik kon weer door.

Kent u dat? Kunt u daarvoor danken? Al was het nog zo bang en onzeker, al dreigde er nog zoveel: God gaf mij rust in Zijn Woord, Zijn heil, Zijn beloften. Overvloed. Kent u dat? Zullen we dankdag houden?

En hoe komt dat? Hoe kwam David aan die rust? Omdat de HEERE zijn Herder is. Dan denk je aan Johannes 10: Ik ben de goede Herder, de goede Herder stelt Zijn leven voor de schapen. En geeft hun het leven en overvloed. En Hij kent Zijn schapen. Aan Hem is dat te danken! Aan de stervende Herder aan het kruis. Aan Zijn lijden en sterven. Daar komen die beloften en dat heil en die zorg vandaan. Daar komt die rust vandaan. Danken aan de voet van het kruis. Kom tot Hem.

Waarvoor zullen we nog meer danken? Luister eens naar David. In vers 4. Al ging ik ook door een dal van schaduw van de dood, ik zou geen kwaad vrezen. Dat is wat: een dal van de schaduw van de dood. Wat bedoelt David? De schaduw van de dood valt over zijn leven. Zo dichtbij is de dood. Als de schaduw ergens van over je heen valt, dan is het vlakbij. Als je in de schaduw van een boom staat, is die boom vlakbij. Als je in de schaduw van de dood bent, is de dood vlakbij. Nou, hij heeft dat zelf meegemaakt. Dat kun je op de kalender vrijdag lezen. In II Samuel 12. Daar is David heel verdrietig. Want zijn kindje is gestorven. Het kindje van hem en Bathseba. Dat nog zo klein is. Misschien een paar dagen, misschien een paar weken of maanden. Het lag nog in de wieg in elk geval. En toen is het al gestorven. Als je dat meemaakt.... Als je je probeert, dan kan eigenlijk niet, maar als je toch probeert in te denken, dan voel je iets, ietsje dat David wel heel verdrietig moet zijn geweest. Zijn lieve kindje, nu al gestorven. De schaduw van de dood.

Maar David wil toch danken! Ik vrees geen kwaad want Gij zijt met mij. Want David mocht weten: dit kindje zal niet meer tot mij

komen, dat is gestorven, maar ik zal wel tot hem komen. Want dit kindje is als kindje van het verbond nu bij God in de hemel. En ik zal daar ook komen. David heeft troost. Troost neemt het verdriet niet weg, maar komt erbij. Niet in plaats van maar erbij, ernaast. Daarom wil David danken. Voor deze troost.

Dat is troost om te danken! Als je in het dal van de schaduw van de dood bent, als iemand dichtbij je gestorven is, maar je mag weten: die is nu bij God in de hemel. Die looft nu eeuwig God. Onze lieve kleine kindje dat in zonden ontvangen en geboren was, aan de verdoemenis zelf onderworpen, net als wijzelf, maar verbondskindje was. Het is nu bij God. Troost in verdriet. Onze man of vrouw, onze opa of oma die niet meer is, maar als je weten mag: die is nu bij God voor Zijn troon. Toch danken, danken in het dal van de schaduw van de dood.

Als je die troost mist..... missen moet. Je weet het niet van je man of vrouw, van je kind of grootouders. Wat heb je dan kracht nodig. Kracht van God. vraag Hem om grazige weiden en stille wateren die kracht geven. Kracht naar de mate van dit verdriet, deze martelende onzekerheid.

In het dal van de schaduw van de dood. Dan is de dood dichtbij zagen we. Dat weten onze ouderen. Als je 80 of 90 bent, ja dan leef je in de schaduw van de dood. Dan is het sterven dichtbij. Leven we allemaal niet in de schaduw van de dood? Het sterven kan zo dichtbij zijn. We rijden zovaak langs het kerkhof, de begraafplaats. Het leven is een damp, de dood wenkt ieder uur. Ja, we leven in de schaduw van de dood. Kunt u danken? Danken in de schaduw van de dood? Want dan zal ik tot hen gaan die al in de hemel zijn. Dan zal ik ook tot God gaan, tot voor Zijn troon. Ik weet dat na de dood het leven mij bereid is. Weet je nog iets om voor te danken? Of: staat u er kaal en zonder hoop voor? Zonder vastheid, zonder troost. Bidt dan: ik lag gekneld in banden van de dood, daar de angst der hel mij alle troost deed missen, ik was benauwd, omringd door droefenissen, maar riep de HEERE dus aan in al mijn nood. Of: kunt zeggen: ik zou het wel denken ja, want na de dood is het leven mij bereid.

En hoe komt dat? Hoe kwam David aan die troost? Omdat de HEERE zijn Herder is. Dan denk je aan Johannes 10: Ik ben de goede Herder, de goede Herder stelt Zijn leven voor de schapen. En geeft hun het leven en overvloed. En Hij kent Zijn schapen. Aan Hem is dat te danken! Aan de stervende Herder aan het kruis. Aan Zijn lijden en sterven. Daaraan is deze troost te danken. Omdat Hij de hel te wachten had. Daarom troost: na de dood is het leven mij bereid. Danken! Kom tot Hem.

Waarvoor zullen we nog meer danken? Luisteren we naar David vers 5. Gij richt de tafel toe voor mijn wederpartijders. Mijn beker vloeit over. Want daar is een tafel, daar is eten voor bedoelt. Om kalm en rustig bij elkaar te zitten. Met elkaar te praten, elkaar dingen te vertellen, te vragen. Om elkaar te ontmoeten, om God te ontmoeten. Daar moet u zich voor inzetten ouders: dat het eten, de tafel, dat echt is. Tijd voor ontmoeting, gesprek over alle dingen en over de wezenlijke dingen. Zet daar maar op in. Dat is zo belangrijk. Niet allemaal na elkaar eten, niet gauw, gauw even eten. Echt aan tafel. Tijd voor ontmoeting, ontmoeting met God, kalm en onbevreesd.

Gij richt de tafel toe voor mijn wederpartijders. Ja, die heeft David veel gehad. Tegenstanders. En je weet wel die sterkste en de grootste was. De sterkste en in elk geval de grootste tegenstander waar David tegen gevochten heeft. Morgen lees je ervan op de kalender. In Samuel 17. Ja, Goliath. Die reus. Wat een tegenstander. Maar David was helemaal niet bang. Hij was onbevreesd. Niet bang. Hij was zo kalm. Hij liep rustig naar dat beekje toe, en pakte daar vijf steentjes. En hij deed er ééntje in zijn slinger. Zo op zijn gemak, zo kalm, zo onbevreesd. Net zo kalm alsof hij aan een tafel zat. Stil met God. Onbevreesd de vijand tegemoet.

De grote sterke vijand is de duivel. Die ons aan wil vallen. Aan wil vallen met verzoeken. Met verdrukkingen. Met aanvechtingen. Die ons wil aanvallen om ons tot zonde te verleiden. Van het leven met God af te brengen. Om ons bang te maken: ze zeggen dit van me, ze doen dat met me als ik laat merken dat ik christen ben. Die bang wil maken: jij bent veel te zondig, veel te slecht, veel te onverbeterlijk. Voor het aangezicht van de duivel geeft God een tafel. Ontmoeting met Hem. Onbevreesd. Hij zal me vasthouden. Hij zal me doorhelpen. Hij zal zorgen dat de duivel me niet krijgt, niet terugkrijgt. Onbevreesd. Zoals Cyprianus onbevreesd de brandstapel tegemoet liep. Onbevreesd.

Zullen we danken? Omdat de HEERE vertrouwen geeft in Hem. Onbevreesd voor de duivel. Reden om te danken! Steeds weer geeft God me zo'n ontmoeting met Hem dat alle vrees wegvalt.

En hoe komt dat? Hoe kwam David aan die onbevreesdheid? Omdat de HEERE zijn Herder is. Dan denk je aan Johannes 10: Ik ben de goede Herder, de goede Herder stelt Zijn leven voor de schapen. En geeft hun het leven en overvloed. En Hij kent Zijn schapen. Aan Hem is dat te danken! Aan de stervende Herder aan het kruis. Aan Zijn lijden en sterven. Daaraan is deze onbevreesdheid te danken. Omdat Hij de duivel overwonnen heeft. De kop van de satan heeft vermorzeld. Daarom danken. Kom tot Hem!

Dankdag. David leert ons: danken voor de rust in het Woord, de beloften, de genade. De troost van het eeuwige leven. De onbevreesdheid voor de aanvallen van de duivel. Dat is danken waard! Stel je nou eens een mens voor die dit niet heeft. Die hier niet voor danken kan. U misschien, jij misschien. Je kunt niet zeggen dat je rust en overvloed vind in God. Je kunt niet zeggen dat je na de dood het leven zult beerven. Je kunt niet zeggen dat Christus de duivel voor je heeft verslagen zodat hij je niet vast kan houden. Allemaal niet. Wat heb je dan? Misschien heel veel. Eten en drinken. Huis en tuin. Werk en inkomen. Bijbel en dagboeken. Maar: het is niet de echte troost. Het geeft niet de ware rust én het blijft achter aan deze kant van de horizon. Achter het sterven heb je er niks meer van. Niks. Dan ben je zo arm, zo arm, zag je dat nou maar eens..... Zag je dat nou maar eens. Ik houd niks over. Alleen de toorn van God op mijn ziel en lichaam voor eeuwig.

Luister dan toch mee naar David. Luister waar David dan nog meer voor dankt. Vers 6. Het goede en de weldadigheid zullen mij volgen alle dagen en ik zal in het huis des HEEREN blijven in lengte van dagen. In het huis des HEEREN zal ik altijd het goede blijven zien en ontvangen. Waarom is dat, hoe komt dat, hoe bedoelt David dat? Daar begon het zondag mee op de kalender. II Samuel 6 was dat. David woont in Jeruzalem. David heeft een prachtig paleis voor zichzelf gebouwd. En de tabernakel staat er ook in Jeruzalem. David kan royaal wonen, hij kan naar de tabernakel, naar de kerk gaan. Alleen, alleen er mist nog iets. De ark die is nog niet in Jeruzalem. En de ark dat is eigenlijk de Heere Jezus. Jezus en Zijn offer. Jezus Die de vrede met God geeft. Eigenlijk God Zelf als verzoend God en Vader. En daarom laat David de ark naar Jeruzalem brengen. En in de tabernakel zetten. Dan woont God weer in Jeruzalem. Dan mag hij Jezus ontmoeten in de tabernakel.

Daarom wil David danken! In het huis des HEEREN vind ik het goede en de weldadigheid. Daar vind ik God, in Jezus Christus. Dat is echte vreugde, echte zaligheid. God in Jezus Christus als mijn verzoend Vader.

Kunt daarvoor danken? Ik heb in de achterliggende tijd God ontmoet. Jezus ontmoet. Jezus, Die mij terugbracht tot God. Die Gods toorn stilde en mij bracht bij God, mijn verzoend God en Vader. Hebt u dat ontvangen? Weet u daarvan? Dat je in de kerk Jezus ontmoette? Want het kan zijn dat je wel in Jeruzalem bent. Dat je wel een mooi huis hebt. Dat er wel een kerk is en je gaat ernaar toe. Ja, dat je wel in een gemeente bent, dat je wel zelf een mooi huis hebt, dat je wel naar de kerk gaat en zelfs naar de avondmaalstafel, maar je vindt er Jezus niet. Je ontmoet er Jezus niet. Het offer niet. Kent u dat verschil? Tussen een

kerkdienst waarin Jezus je ontmoet en waarin dat niet gebeurt? Een avondmaalsgang waarin je tot God nadert en één waarin dat niet gebeurt? Een gebed waarin je door Jezus tot God gaat, en een gebed waarin dat niet gebeurt?

Maar de keren dat dat gebeurde. Al die keren dat dat gebeurde. Daar mag je en wil je wel voor danken! Hem danken. God danken. Want dat zal zo blijven steeds weer. In lengte van dagen. Zeg maar: in eeuwigheid. In het huis des HEEREN voor Zijn troon in de hemel. Het goede en de weldadigheid voor eeuwig. Dag in dag uit, ongestoord en eeuwig. Om ten volle te genieten. Laten we danken! Hem danken Die dat geeft en geven zal.

En hoe komt dat? Hoe kwam David aan die God? Omdat de HEERE zijn Herder is. Dan denk je aan Johannes 10: Ik ben de goede Herder, de goede Herder stelt Zijn leven voor de schapen. En geeft hun het leven en overvloed. En Hij kent Zijn schapen. Aan Hem is dat te danken! Aan de stervende Herder aan het kruis. Aan Zijn lijden en sterven. Daaraan is deze vrede met God te danken. Omdat Hij God verzoend heeft met Zijn offer. De toorn gedragen en gestild heeft. Daarom danken. Kom tot Hem.

Danken met David. Waarvoor willen jullie danken? Noem maar op. Maar ik hoop zo dat dit er ook bij is. Rust in God. Troost in God. Onbevreesdheid voor de duivel. God in Jezus mijn verzoend God. Misschien denkt en ervaart iemand. Dat is allemaal zover weg voor mij. Of zo hoog. Ik ben daar voor mijn gevoel op geen stukken na. En ik vraag me af: hoe krijg ik dat ooit, hoe krijg ook ik dat ooit? Hoe kom ik daar?

Weet u wat zo mooi is? Zo rijk is in Psalm 23. Er staat steeds: Hij, Hij, Hij, Gij, Gij, Gij. Hij doet mij neerliggen, Hij voert, brengt mij, Hij verkwikt mij, Hij leidt mij. Gij zijt met mij, Gij richt de tafel toe, Gij maakt vet met olie. Hij, Gij. Hoort u dat, hoor je dat? David is er ook niet zelf gekomen. Niet zelf bij gekomen, bij gebleven, naartoe gewerkt, naartoe geklommen enzovoort. Nee. God de HEERE bracht hem, leidde hem, gaf hem. Wat zei Luther ook al weer: wir sind Bettler das ist wahr. Wij zijn bedelaars. Heere, ik ben zover weg, en ik dwaal zover weg, leid U mij erheen, brengt U er mij, brengt U er mij terug, geeft U het mij, verkwikt U mij, blijf met mij. Bedelen bij God in Jezus Christus.

En waar ik niet komen kan, brengt Hij mij, waar ik niet bij kan, daar leidt Hij mij heen. Weet iemand iets om voor te danken? Dat er zo'n God is. De kassier der armen, de Zaligmaker van bedelaars.

Amen